

העדה

העאת
אלקין אביך
ועבדהו

גליון מיוחד לבחורי חמד • ערוכים מתוך משנתו של כ"ק מרן רבינו שליט"א

פטרון מערכת דעהו:

נתנדב לע"נ הרה"ח זאב ב"ר משה ע"ה
זו"ה האה"ח מרת פעריל ב"ר טובי ע"ה

גליון פ' - פרשת בחוקתי - שנת תשפ"ב

מסילת ישרים

שיעורי השקפה ומוסר בדרך החסידות

את אשר יקרא אתכם באחרית הימים:

די מלחמה וועלכע טוט זיך אפ אינעם היינטיגן דור אויפן 'אור החסידות'

עמוד ה'

משנת החסידות

פרק כ"ט
(שיעור נ"ד פרשת תולדות תשנ"ט)

ביאורים ויסודות מורחבים בתורת מרן הבעש"ט ותלמידיו זיע"א

ומעשה
דינו
כוננה
עלינו:
כח הנפעל
בעולם ע"י
מעשי בני
אדם

- א. חזק ויאמץ לבך: חיזוק בעיקרי היהדות - אמונה וקדושה
בכל פעם שמעלים את האדם בדרגה שוב מדקדקים עמו על מעשיו | ובפרט בענין 'אמונה' ו'שמירת הברית' שהם שערי הקדושה | מידת המלכות הוא אמונה, ומידת היסוד הוא שמירת הברית | כל אדם לפי ערך התאמצותו ומצבו נקרא 'שומר הברית'
- ב. כח מעשיו הגיד לעמו: כח של מעשי הצדיקים בעולם
האדם צריך לעשות עצמו מרכבה להיכלות הקדושה | הצדיק מכוון בכל תנועותיו להוריד אורות מלמעלה ומזה נמשך השפעות טובות | ח"ו להיפך העבירות מונעים את השפעת האורות העליונים | זה לעומת זה - הסט"א גורמות לאדם רעות רבות ברוחניות ובגשמיות
- ג. והאכלתיך נחלת יעקב: שני עולמות - עוה"ז ועוה"ב
המלחמה התמידית בין הקדושה להסט"א הוא המלחמה בין יעקב לעשיו | יעקב אבינו קנה את הבכורה כי מצד עולם המחשבה כבר בא הבכורה לעולם | הבוחר רק בחיי עוה"ז אין לו אחיזה לא ב'ראשית' - עוה"ב, ולא ב'אחרית' - עוה"ז | ע"י שבת קודש זוכים לנחלת יעקב ונחלים את שתי העולמות

א.

חזק ויאמץ לבך: חיזוק בעיקרי היהדות - אמונה וקדושה

בכל פעם שמעלים את האדם בדרגה שוב מדקדקים עמו על מעשיו | ובפרט בענין 'אמונה' ו'שמירת הברית' שהם שערי הקדושה | מידת המלכות הוא האמונה, ומידת היסוד הוא שמירת הברית | כל אדם לפי ערך התאמצותו ומצבו נקרא 'שומר הברית'

לפי ערך דרגתו הקודמת, אבל כאשר הוא עולה לדרגה גבוהה יותר צריך לשוב בתשובה עילאה יותר מעומקא דלבא יותר.

אמונה ושמירת הברית - ב' שערים של הקדושה והם עיקרי היהדות

הנהגה התניא מדגיש בדבריו 'שיזכור טומאת נפשו בחטאת נעורים והפגם שעשה בעליונים', כי פגם הברית הוא חמור מאד, כדאיתא בדברי חז"ל ובשאר הספרים שהזכירו מאד על כך, אמנם ע"פ סוד פגם הברית הוא חמור ביותר, ובווה"ק הזהירו על כך מאד, וכמעט שאין דף בווה"ק שלא מוזכר בו ענין שמירת הברית, וכמו שרמזו בספ"ק בפסוק (בראשית לו, ג) 'וישראל אהב את יוסף מכל בניו, שהקב"ה אוהב את בחינת יוסף שהוא שומר הברית יותר מכל בניו, כי הוא עיקר היהדות. וישנם שני דברים שהם עיקרי היהדות והם השערים להשגת אור אלוקותו ית"ש וקדושת התוה"ק, ושערים אלו הם 'אמונה' ו'שמירת הברית', שהם מידת מלכות ויסוד, מידת מלכות - הוא האמונה בהקב"ה, לקבל עליו עול מלכות שמים באמונה שלימה, ומידת יסוד - הוא שמירת הברית, וב' שערים אלו מרומזים בדברי שלמה המלך (משלי ח, לד) 'אשרי אדם שמע לי לשקד על דלתתי יום יום לשמר מזוזת פתחי, ואמרו חז"ל (ברכות ח, ה) 'שהנכנס לבית הכנסת צריך להכנס שיעור שני

ממדרגה למדרגה אפילו לאחר כמה שנים, חוזרין להענישו על מצות ודקדוקים, כי כפי גדר עליות כן מדקדקין עמו. ולכן אין מנוחה לצדיקים לעוה"ב, כי רוצין להעלותם ממדרגה למדרגה.

שמואל הנביא נתיירא שמעמידים אותו שוב לדין

ומביא שם שכן מצינו אצל שמואל הנביא כששאל המלך ביקש מבעלת אוב שתעלה את נשמת שמואל לאחר פטירתו, ושמואל הוכיח את שאול על זאת, כדכתיב (שמו"א כח, טו) 'ויאמר שמואל אל שאול למה הרגתני להעלות אתי, ואיתא בחז"ל (חגיגה ד: ד) דאזל שמואל לאתיה למשה בהדיא, אמר ליה דלמא חס ושלום לדינא מתבעינא, קום בהדאי דליכא מילתא דכתבת באורייתא דלא קיימתיה. והיינו שאף על פי שכבר עמד לדין בשעת פטירתו מן העולם, עם זאת היה מתיירא מן הדין, ולכן כאשר העלתה אותו בעלת אוב, חשב ששוב מומנים אותו לדין.

וכך הוא גם בעולם הזה, שהאדם אינו נמצא בדרגה שוה במשך כל שנות חייו, ואף אם מרגיש בנפשו שכבר עשה תשובה נכונה על חטאו, מכל מקום תשובה זו היתה טוב

כאשר אדם עולה מדרגה בעבודת השי"ת שוב עליו לחזור בתשובה גם על מה שכבר שב בעבר

הנה כתב התניא (פכ"ט) בענין נפשות הבינונים 'וגם לפעמים לא יוכל להלחם עם היצר לקדש עצמו במותר לו מפני כבודת שבלבו וכו', בפרט כשיזכור טומאת נפשו בחטאת נעורים והפגם שעשה בעליונים, ושם הוא למעלה מהזמן וכאלו פגם ונטמא היום חס ושלום ממש, ואף שכבר עשה תשובה נכונה, הרי עיקר התשובה בלב, והלב יש בו בחינות ומדרגות רבות, והכל לפי מה שהוא אדם ולפי הזמן והמקום כידוע ליודעים, ולכן עכשיו בשעה זו שרואה בעצמו דלא סליק ביה נהורא דנשמתא, מכלל שהיום לא נתקבלה תשובתו ועונותיו מבדילים, או שרוצים להעלותו לתשובה עילאה יותר מעומקא דלבא יותר ולכן אמר דוד (תהלים נא, ה) 'וחטאתי נגדי תמיד'.

ישנם דקדוקי מצוות שאין דנים את האדם עליהם רק כשמעלין אותו למחיצה עליונה יותר

וביאור הענין הוא על פי מה שמביא רבי חיים ויטאל ז"ל בשם האריז"ל (פע"ח שער התפילין פ"י, וע"ע שער הגלגלים הקדמה כב:) ראה מורי זלה"ה לחכם גדול הדור, שהיו מענישין אותו כשרצו להעלותו למחיצה עליונה מאד, והיו מענישין אותו על דקדוקי מצות. וכן בכל פעם ופעם, שמעלין אותו

פטרון הגליון - אייר

הרב החסיד המופלג והמפואר
מוה"ר יוסף יהודה ניסענפעלד הי"ו
זכות הפצת התורה יעמוד לו ולכל משפחתו

ולזאת צריך האדם להתאמץ מאד ולהשתדל בכל כוחו לשמור על מחשבותיו לכל ייכשל ח"ו במחשבה אסורה, והגם אמנם שאמרו חז"ל (ע"ז ג.) שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, כי שמירת המחשבה אינה תלויה תמיד בידי האדם, אכן האדם צריך להתאמץ ולעשות כל מה שתלוי בידו כדי לשמור על עצמו

וכאשר האדם נעשה ח"ו מרכבה לשמות הטומאה, הרי הוא נותן כח וחיות לסטרא אחרא, וחיות זו משפיעה עליו ועל כל העולם כוחות של טומאה ושל חושך, והם גורמות רעות רבות לאדם הן ברוחניות והן בגשמיות - ברוחניות הם מונעים מהאדם להרגיש טעם בלימוד התורה"ק ובקיום המצוות, כי הוא כבוש תחת כוחות הטומאה השולטות עליו, ובגשמיות הן מביאות על האדם צרות רבות ויסורים קשים

פחחים, והיינו ב' השערים יסוד ומלכות שהם אמונה ושמירת הברית.

האמונה - שער לנגלות התורה, שמירת הברית - שער לפנימיות התורה

המידה הראשונה הוא מידת 'מלכות' והוא השער הראשון והחיצוני שעל ידו זוכים להשגות בחלק הנגלה שבתורה, דהיינו הבנת התורה"ק וקיום המצוות על פי נגלה, ואילו השער השני שהוא הפנימי יותר הוא מידת יסוד, כי שמירת הברית הוא הפתח והשער להבנת פנימיות התורה, ולכן הסטרא אחרא נלחמת ביותר כדי להכשיל את האדם בשמירת הברית, ובפרט בדור אחרון, כי עיקר פנימיות אור חכמת התורה יתגלה לעתיד לבוא ע"י משיח צדקנו, ולזאת כאשר פעמי משיח נשמעים מתגבר הסטרא אחרא ביותר למצוא תחבולות שונות להכשיל את האדם בזה כדי לעכב את הגאולה ח"ו.

האדם נקרא 'שומר הברית' לפי ערך התאמצותו

פרק כ"ט

ומזה יכול ללמד כל אדם שנופלים לו במחשבתו ספקות על אמונה, כי הם דברי רוח הסטרא אחרא לברה המגביה עצמה על נפשו. אבל ישראל עצמן הם מאמינים בו. ונם הסטרא אחרא עצמה אין לה ספקות כלל באמונה, רק שנתן לה רשות לכלבלב האדם בדברי שקר ומרמה להרבות שקרו

ישנם כאלו שהנסיון שלהם גדול יותר, ורק כלפי שמיא גליא כמה כוחות כל אדם משקיע כדי להיות שומר הברית, ובשמים אין דנים את האדם לפי הצלחתו בפועל, אלא לפי גודל הנסיון והקושי שלו, כי 'ה' יראה ללבב' (שמו"א, טו, ז), והקב"ה יודע האמת מה עובר על כל יחיד, והעצה היעוצה היא להסיר דעתו ולהשקיע את עצמו בלימוד התורה"ק ולהיות בשמחה תמיד, וזהו 'שמירת הברית'.

אמנם שמירת העינים הוא דבר תלוי כמעט לגמרי בידי האדם, וצריך להזהר בזה מאד ולהתרחק כמטחוי קשת מכל נדנדו של ראייה אסורה, ואף בימי זקנה ושיבה, וידוע בשם אחד הצדיקים בדורות הקודמים שאמר ליצה"ר שהוא מוכן לשמוע בקולו בשאר העינים אבל בתנאי שיניח לו בשמירת הברית, ענה לו היצה"ר שהוא מוכן להניח לו בכל שאר העינים בתנאי שלא יהיה נוהר כל כך בענין של שמירת הברית, והיינו כי אכן זה יסוד ועיקר היהדות, וכאשר האדם שומר את נפשו בימי הנעורים, יקל לו בס"ד בהמשך ימי חייו.

ולזאת צריך האדם להתאמץ מאד ולהשתדל בכל כוחו לשמור על מחשבותיו לכל ייכשל ח"ו במחשבה אסורה, והגם אמנם שאמרו חז"ל (ע"ז ג.) שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, כי שמירת המחשבה אינה תלויה תמיד בידי האדם, אכן האדם צריך להתאמץ ולעשות כל מה שתלוי בידו כדי לשמור על עצמו. והנה ישנם בני אדם שמחמת מזגם או מפאת אופי הסביבה בו הם נמצאים אין להם נסיון כל כך, מאידך

ב.

כח מעשיו הגיד לעמו: כח של מעשי הצדיקים בעולם

האדם צריך לעשות עצמו מרכבה להיכלות הקדושה | הצדיק מכוון בכל תנועותיו להוריד אורות מלמעלה ומזה נמשך השפעות טובות | ח"ו להיפך העבירות מונעים את השפעת האורות העליונים | זה לעומת זה - הסט"א גורמות לאדם רעות רבות ברוחניות ובגשמיות

ובר לבב, כי החטאים והעוונות שבידי סותמים את צנורות ההשפעה ומונעים מהאורות העליונים להשפיע על האדם, כי הם מפסיקים בין הקב"ה לאדם, וכפי שנאמר (ישעיהו נט, ב) 'עונתיכם היו מבדלים בינכם לבין אלקיכם', ולפי ריבוי וחומרו העוונות כך המחיצה וההבדלה גדולה יותר.

זה לעומת זה - ע"י מחשבות אסורות נעשה האדם מרכבה לסטרא אחרא והנה 'זה לעומת זה עשה האלקים' (קהלת ז, יד), וכמו שישנם שמות קדושים המשפיעות חיות אלוקות על האדם על ידי התורה והמצוות שמקיים וכאמור, כך ישנם גם שמות טומאה המשפיעות חשכות וטומאה על האדם שעושה היפך מרצון השי"ת, כי על ידי זה נעשה מרכבה לכוחות הסטרא אחרא ומביא חשכות וטומאה לעולם, וכגון, מה דאיתא בכתבי אריז"ל 'שה' פעמים שם הוי' בגי' 'עיו', והיינו שעין ימין הוא כנגד ה' החסדים ועין שמאל כנגד ה' הגבורות, וכאשר האדם שומר את עיניו, ומשתמש בהם לראיה של מצוה, ללמוד תורה או להסתכל בפני צדיק וכדו', הרי הוא ממשיך האורות של השמות הקדושים הללו ועל ידי זה הוא מגביר את ה' החסדים על ה' הגבורות, אבל בשעה שהאדם משתמש בעינים לראיה אסורה ח"ו אז הוא נעשה מרכבה לשמות הטומאה.

כוחות הסט"א גורמות לאדם רעות רבות ברוחניות ובגשמיות

וכאשר האדם נעשה ח"ו מרכבה לשמות הטומאה, הרי הוא נותן כח וחיות לסטרא אחרא, וחיות זו משפיעה עליו ועל כל העולם כוחות של טומאה ושל חושך, והם גורמות רעות רבות לאדם הן ברוחניות והן בגשמיות - ברוחניות הם מונעים מהאדם להרגיש טעם בלימוד התורה"ק ובקיום המצוות, כי הוא כבוש תחת כוחות הטומאה השולטות עליו, ובגשמיות הן מביאות על האדם צרות רבות ויסורים קשים. וזהו המלחמה התמידית בין כוחות הטוב לכוחות

שהשגת רוח הקודש אינה השגה שכלית, אלא דרגה גבוהה של דביקות בקב"ה, כך הוא השגת האורות המושפעים על ידי השמות הקדושים, שעל ידי הדביקות בשמות הקדושים גוף הצדיק עצמו נעשה חטיבה של שמות קדושים.

תנועות הצדיקים - לייחד קוב"ה ושכינתיה

וכל מעשי ופעולות הצדיקים כוונתם אחת להמשיך אורות אלו לפעולות הגשמיות ולניק את חיותם והשפעתם משמות קדושים אלו, וכגון, יד ימין של האדם מקבל חיות מי"ד האותיות של תיבות ה' אלקינו ה', ואילו יד שמאל מקבל חיותו משמות שאחר התיבות ה' אלקינו ה', הנכתבת מעברו השני של המזוזה, וצדיקי אמת היודעים לכוון את הכוונות הראויות, פועלים על ידי תנועות ידיהם המכוונות כנגד שמות קדושים אלו, להוריד את השפעת השמות האלו לעולם הגשמי, וזהו גם כוונת תנועות הידיים של הכהנים בעת עבודתם בבית המקדש, שלא היו אלו תנועות בעלמא, אלא המשיכו באמצעות תנועות אלו את האורות של השמות הקדושים הנותנים חיות לידיים, וזהו עיקר סוד הייחוד, שעיקר ענינו הוא גילוי אלוקותו יתברך שמו בתוך העולם הגשמי, שגם המעשים בעולם הזה ייעשו מכח השפעת החיות האלוקות, והצדיקים היודעים את הכוונות הראויות לכוון, נעשים מרכבה וכלי לאורות המושפעים משמות קדושים אלו, ועל ידי זה ממשיכים אורות אלו לעולם הגשמי, וזהו יחוד קוב"ה ושכינתיה, וכעין מה שהזכרנו מענין הידיים כך הם שאר מעשי הצדיקים בעולם הזה, שכולם מכוונות לעורר השפעת שורש חיותם מההיכלות הקדושות לעולם הגשמי.

החטאים מונעים את השפעת האורות העליונים על האדם

אכן צריך לדעת שכדי לזכות לדרגה זו - שהפעולות הגשמיות של האדם בעולם הזה יפעלו יחודים בעולמות העליונים - צריך האדם להיות נקי כפיים

ע"י מחשבות קדושות נעשה האדם מרכבה להיכלות הקדושה

עוד כתב התניא (שם) 'ומודעת זאת כי כל עת שהאדם מחשב מחשבות קדושות נעשה מרכבה בעת זו להיכלות הקדושה שמהן מושפעות מחשבות הללו, וכן להפך נעשה מרכבה טמאה בעת זו להיכלות הטומאה שמהן מושפעות כל מחשבות רעות וכן בדבור ומעשה'.

וביאור הדברים הוא, כי הנה איתא בזה"ק בכמה מקומות (ע"י וזה"ק ח"ב רסז. ועוד) שיש שבעה היכלות קדושות כנגד הוי' מידות, שבאמצעותם נשפע חיות אלוקית לכל הברואים, והשפעות אלו צריכות שיהיו להן מרכבה וכלים בעולם הזה, שיוכלו לקבל את אותן האורות הנשפעים מלמעלה, וכאשר 'האדם מחשב מחשבות קדושות נעשה מרכבה בעת זו להיכלות הקדושה שמהן מושפעות מחשבות הללו', וזהו ענין כוונות אריז"ל שיש לפני כל מצוה ולפני כל חלק בתפילה, והוא כוונה מיוחדת להיות האדם מרכבה כדי לקבל את האורות המושפעים על ידי מצוה זו, וכידוע שסדר התפילה בנוי לפי מדרגות, ובכל חלק מחלקי התפילה עולים למדרגה גבוהה יותר, סדר הקרבנות הוא עולם העשיה, ובפסוקי דמרה עולים לעולם היצירה, בברכת יוצר אור עולים לעולם הבריאה, ובתפילת שמונה עשרה גועים לעולם האצילות, ולכן ישנם כוונות מיוחדות לפני כל חלק מחלקי התפילה, כי לכל עולם צריך כוונות מיוחדות כדי להיות מרכבה וכלי לאורות המושפעים מעולם זה.

הצדיק הוא חטיבה של שמות קדושים

הנה כתיב (בראשית ט, ו) 'בצלם אלקים עשה את האדם', וכן נאמר ביחזקאל (א, כו) 'על דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה', והיינו האדם הלילין שענינו שמות קדושים המשפיעים אור וחיות לעולם התחתון, והצדיקים בעבודתם הקדושה נעשים מרכבה וכלי לשמות ולאורות אלו, ואז זה אינו ניתן להשיג בעיני השכל, כי הוא ענין של דביקות וכמו

הרע, כי כאשר האדם מקיים תורה ומצוות ומשתמש ברמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו לעשות רצון השי"ת הוא נעשה מרכבה לכוחות הקדושה, ועל ידי זה הוא

ממשיך על עצמו ועל כל העולם השפעות של אור מצד הקדושה, ואילו כאשר האדם עושה דברים נגד רצונו יתברך שמו, הנה הוא נעשה מרכבה לסטרא

אחרא ונותן להם חיות, ועל ידי זה הוא ממשיך על עצמו ועל כל העולם כוחות של טומאה ומביא על העולם חושך ואפילה.

ג.

והאכלתיך נחלת יעקב: שני עולמות - עוה"ז ועוה"ב

המלחמה התמידית בין הקדושה להסט"א הוא המלחמה בין יעקב לעשיו | יעקב אבינו קנה את הבכורה כי מצד עולם המחשבה כבר בא הבכורה לעולם | הבחור רק בחיי עוה"ז אין לו אחיזה לא ב'ראשית' - עוה"ב, ולא ב'אחרית' - עוה"ז | ע"י שבת קודש זוכים לנחלת יעקב ונוחלים את שתי העולמות

ולאם מלאם יאמץ - כאשר כח הקדושה מתגבר נחלש כח הסט"א וכן להיפך

ומלחמה זו היא מלחמת יעקב ועשיו, כי יעקב אבינו הוא האדם הקדושה, ואמרו חז"ל (ב"ב נח.) "שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם הראשון", [ועיין חולין צא: על הפסוק - בראשית כה, יב - 'והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו' - תנא עולין ומסתכלין בדיוקנו של מעלה ויורדין ומסתכלין בדיוקנו של מטה. ופרש"י: פרצוף אדם שבארבע חיות בדמות יעקב], ולעומת זאת עשיו הוא איש בליעל (עיין תיקון"ז קח.), וכל הכוחות שיש ליעקב מצד הקדושה יש גם לעשיו מצד הטומאה, כי זה לעומת זה עשה אלקים, ועל זה נאמר (בראשית כה, כג) 'ולאם מלאם יאמץ', דהיינו שכאשר יעקב אבינו מגביר את כח הקדושה בעולם הוא מחליש על ידי זה את כח הכוחות הטומאה, וח"ו להיפך כאשר עשיו מגביר את כח הסטרא אחרא הוא מחליש את כח הקדושה בעולם.

לעשיו אין אחיזה ב'ראשית' וב'אחרית'

ומלחמה זו שבין יעקב לעשיו היא מלחמה תמידית שהחלה מעת ברא אלקים את השמים ואת הארץ ותימשך עד אחרית הימים, שאז יתקיים הפסוק (עובדיה א, כא) 'ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה לה' המלוכה'. כי הנה ראשית המחשבה והמטרה העליונה של כל הבריאה הוא רק בשביל ישראל, וכדאיתא במדרש (בר"ר א, ד): מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר. וכן אמרו (ויק"ר לו, ד): שמים וארץ לא נבראו אלא בזכות ישראל, דכתיב (בראשית א, א) 'בראשית ברא אלקים' - ואין ראשית אלא ישראל. ובעולם הזה שהוא עלמא דשקרא נראה כאילו גם לעשיו יש איוה אחיזה בהבריאה, אכן באחרית הימים יתגלה שכבר מראשית הבריאה היתה כל תכלית הבריאה בשביל ישראל. וזהו מה שאומרים בקדושת כתר ה'ן גאלתי אתכם אחרית כראשית', שבאחרית הימים יתגלה לעין כל שראשית המחשבה ותכלית כל הבריאה כולה הוא בשביל ישראל.

ביאור פנימי איך חלה מכירת הבכורה הלוא אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם

והנה ידוע מה שהקשו איך חלה מכירת הבכורה שמכר עשיו ליעקב (בראשית כה, לא), הלא קיימא לן (יבמות צג, קידושין סב: ועוד) אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, ובשעה שעשיו מכר ליעקב את הבכורה עדיין היה יצחק קיים, ונאמרו על כך תירוצים רבים (עיין קצות החושן סימן רעח ס"ק יג ועוד), ולפי האמור ניתן לבאר ע"פ פנימיות הדברים, כי הנה איתא בתנא דבי אליהו (זוטא פ"ט): כשהיו יעקב ועשו במעי אמן אמר לו יעקב לעשו, עשו אחי שנים אנחנו לאבינו ושני עולמות יש לפנינו העולם הזה והעולם

הבא, העולם הזה יש בו אכילה ושתיה משא ומתן לשאת אשה ולהוליד בנים ובנות, אבל העוה"ב אינו כן בכל מדות הללו, רצונך טול אתה העוה"ז ואני אטול העוה"ב, מנין שאתך הוא, שנאמר 'מכרה כיום את בכורתך ל' (בראשית כה, לא), כשם שהיינו אומרים בבטן, מיד כבר עשו בתחיית המתים, מה חיים שיש בהם רוח ונשמה מתים, שמתו מנין שיחיו, באותה שעה נטל עשו בחלקו העוה"ז ונטל יעקב העוה"ב בחלקו.

הבחור בחיי עוה"ב זוכה אף בעוה"ז

אכן על פי האמת לא ניתן להפריד את העולם הזה מהעולם הבא, כי זיל בתר מחשבה, וכל הכוונה והתכלית של בריאת העולם הזה הוא כדי שהאדם יוכל להכין בה צידה לדרך שהם תורה ומצוות, ובאמצעותם יזכה לחיי עולם הבא, וכדברי התנא (אבות פ"ד מט"ז): העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוודור כדי שתכנס לטרקלין. אבל יעקב ותכלית הבריאה הוא העולם הבא, וללא תכלית זו אין שום זכות קיום ומציאות של אמת לעולם הזה, אלא שעשיו הוא 'שוא שבראתי בעולמי' (ב"ר סג, ח), וחי בעולם הדמיון והשקר כאילו יש לעולם הזה מציאות וזכות קיום בפני עצמה. אכן כאמור אין זו האמת, אלא כל החיות וזכות הקיום של חיי העולם הזה הוא רק כי ניתן להגיע על ידי לתכלית האמיתית שהם חיי עולם הבא, ולכן כאשר יעקב נטל בחלקו את העולם הבא הוא ממילא קיבל גם את העוה"ז, בבחינת 'עולמך תראה בחיך' (ברכות ז), כי כאמור אין לעוה"ז זכות קיום בפני עצמו, אלא כדי לזכות על ידו לעוה"ב.

בעולם המחשבה לא שייך לומר שהדבר לא בא לעולם

ולכן חל הקנין של מכירת הבכורה של עשיו כי הבכורה הוא הראשית, וכח המחשבה נקראת ראשית שהיא הקודמת למעשה, וסוף מעשה במחשבה תחילה, ולהורות שתכלית הבריאה הוא בשביל ישראל שנקראים ראשית, והם עלו במחשבה תחילה, והם תכלית כל הבריאה כולה. והנה כל המושג של דבר שלא בא לעולם הוא רק מצד המציאות הגשמית, כי בפועל חפץ זה עדיין אינו בעולם, וכן לענין ירושת הבכורה בפועל הרי כאשר האב חי עדיין לא זכה

פרק י"ג

פִּי הַנְּהַ מְדַת אֵמֶת הִיא מְדַתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, הַנְּקָרָא בְּרִיחַ הַתִּיבּוֹן הַמְּבָרִיחַ מִן הַקְּצֵה אֶל הַקְּצֵה, מְרוֹם הַמַּעְלֹת וּמְדַרְגּוֹת עַד סוֹף כָּל דְּרָגוֹ, וּבְכָל מַעְלָה וּמְדַרְגָּה מְבָרִיחַ תוֹךְ נִקְדָּה הָאֲמֻצְעִית, שֶׁהִיא נִקְדָּת וּבְחִינַת מְדַת אֵמֶת שְׁלֵהָ. וּמְדַת אֵמֶת הִיא נַחְלָה בְּלִי מְצָרִים, וְאִין לָהּ שְׁעוֹר לְמַעְלָה עַד רוֹם הַמַּעְלֹת

הבן כפי שניים, אמנם המחשבה על הדבר היא כבר בעולם, כי האדם כבר חושב על כך, וכאשר מתדבקים בעולם המחשבה אין חסרון בזה שהדבר עדיין לא בא לעולם בפועל כי המחשבה כבר קיימת בעולם והיא העיקר.

רבי מאיר הוא התיקון של עשיו ולכן סובר שאדם מקנה דבר שלא בא לעולם

והנה איתא בכתבי האריז"ל (ליקוטי נביאים עובדיה) על הפסוק (בראשית כה, כח) 'ויאהב יצחק את עשיו כי ציד בפיו', דהיינו ניצוצות הקדושה שהיו גנוזות בפיו והם נשמות הגרים שיצאו ממנו, שמעיה ואבטליון, רבי עקיבא ורבי מאיר, (עיין גיטין נו.) והיינו שרבי מאיר היה הבירור והתיקון של עשיו, ולכן סובר רבי מאיר שאדם מקנה דבר שלא בא לעולם (גיטין יג: ב"מ לג: ועוד), והיינו כי הגם שלפי ההסתכלות החיצונית של עשיו נראה שהעולם הבא הוא דבר שלא בא לעולם, כי הוא שקוע בעלמא דשקרא, ב'שוא שבראתי בעולמי', אבל האמת הוא שבפנימיות הדברים העולם הבא כבר בא ונמצא בעולם, כי הוא עבידי דאתו, והוא התכלית האמיתית, שכל חיי העולם הזה הוא רק פרוודור כדי להכנס לטרקלין.

נחלת יעקב הוא נחלה בלי מצרים שגם בימות החול ניתן להשיג הארת שב"ק

והנה אמרו חז"ל (שבת קיח:): כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים שנאמר (ישעיהו נח, יד) 'או תתענג על ה' והרכבתך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך', שכתוב בו (בראשית כה, יד) 'ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה'. כי הארת שבת קודש הוא מעין עולם הבא, כי כל 'שיתא יומין מתברכאן מיומא שביעאה' (וזה"ק ח"ב סג:), והם הפרוודור וימי הכנה לשבת קודש, וכמו שייסד רבי שלמה אלקבץ בומר לכה דודי 'מראש מקדם נטוכה', סוף מעשה במחשבה תחילה', ששבת קודש הוא תכלית הבריאה. והנה יעקב אבינו נתדבק בתכלית שהם חיי העולם הבא לכך זכה גם בעולם הזה אשר הוא הפרוודור, לעולם הבא דהיינו נחלה בלי מצרים, ולכן מי שמענג את השבת והיינו שמשיג את הארת עוה"ב זוכה גם לעוה"ב - נחלה בלי מצרים.

וכן מי שמבין את המטרה של ימות החול ומתדבק בפנימיות החיות של ימות החול שכל עיקרם הוא הכנה לשבת קודש זוכה אף בימות החול להרגיש את אור השבת שהוא מעין עולם הבא, והיינו שזוכה להשיג שבאמת אין שני עולמות נפרדים, העולם הזה והעולם הבא, כי העולם הזה מצד עצמו אין בו ממש והוא שוא והבל ורעות רוח, וכל החיות של העוה"ז הוא ניצוק מהעוה"ב, ולכן הבחור בחיי עולם הזה נשאר קרוב מאד ומאן, ואילו הבחור בחיי עולם הבא זוכה לשני העולמות.

נקודות:

והנה איתא בכתבי האריז"ל על הפסוק (בראשית כה, כח) 'ויאהב יצחק את עשיו כי ציד בפיו', דהיינו ניצוצות הקדושה שהיו גנוזות בפיו והם נשמות הגרים שיצאו ממנו,

שמעיה ואבטליון, רבי עקיבא ורבי מאיר, והיינו שרבי מאיר היה הבירור והתיקון של עשיו, ולכן סובר רבי מאיר שאדם מקנה דבר שלא בא לעולם (גיטין יג:), והיינו כי הגם שלפי ההסתכלות החיצונית של עשיו נראה שהעולם הבא הוא דבר שלא בא לעולם, כי הוא שקוע בעלמא דשקרא, ב'שוא שבראתי בעולמי',

אבל האמת הוא שבפנימיות הדברים העולם הבא כבר בא ונמצא בעולם, כי הוא עבידי דאתו, והוא התכלית האמיתית

א.

ברכת הגשמים בשלימות - חיבור גשמיות ורוחניות

אם בחוקתי תלכו וגו' ונתתי גשמים בעתם (כו, ג-ד)

יש לבאר את עניינה של ברכה זו, ובפרט בהיותה הברכה הראשונה בסדר הברכות. הנה בפרשת בראשית כתב רש"י (כ ה ד"ה טרם) כי כל עוד שלא נברא האדם, לא היה מי שיכיר בטובתן של גשמים, עד שבא אדם והתפלל על כך וירדו גשמים. ונמצא כי בריאת האדם היתה עבור התפלה, ובעיקרו על תפלה זו שיתפלל האדם על הגשמים. [ומה שעיקר מציאותו של אדם הוא התפלה, נראה כמה שאמרו חז"ל (ב"ק ד) **מבעה זה אדם** ע"פ הפסוק **אם תבעיו בעיו**, דהיינו **כח התפלה**. ורמזו על כך ה'בן איש חי' ז"ל, כי מילוי של תיבת **אדם** (ל"ה ל"ח ט"ו) הם אותיות **מתפלל**].

וזהו מה שאמרו בגמ' (ברכות כט). אמר רב ביבי בר אבבי כל השנה כולה מתפלל אדם 'הבינו' (פי' תפלה קצרה) חוץ מימות הגשמים, עיי"ש טעמו. ועומק הענין הוא ש**א"א לקצר בבקשת הגשמים, לפי שעיקר יסוד התפלה היא על הגשמים כג"ל, ולכן א"א לנו למעט ולקצר בתפלה זו**. ואכן תפלת הבינו נתקנה עבור הולכי דרכים, אשר הם אינם מרוצים מגשמים שמפריעים להם בדרכם, [וכמו שמצינו בתפלת הכה"ג ביוה"כ שביקש 'ולא תיכנס לפניך תפלת עוברי דרכים' (וישא ג:)] ולכן אין אומרים תפלה קצרה זו בימות הגשמים, כי אז צריכים להאריך בתפלה שהוא על הגשמים.

אכן ענין התפלה עדיין אינו בתיקונו בזמן הזה, ולכן מצינו בגמ' (שבת י) שהקפיד רבא על רב המנונא שהאריך בתפלה, ואמר **מניחין חיי עולם ועוסקים בחיי שעה**. כי התפלה היא על הצרכים הגשמיים ג"כ, וכמו התפלה הראשונה שהיתה על הגשמים שהם כלל השפעות הגשמיות [כי הגשם מגדל את כל הצמחים שבעולם, ומהו בא כל החיות הגשמיות], והם הינם 'חיי שעה'. ואילו התורה היא דביקות בהש"ת המתאחד בדברי תורתו הק', אשר דביקות זו היא 'חיי עולם'. ואע"פ שבוודאי יש בתפלה עצמה ג"כ בחי' של דביקות והתקשרות בה', אבל יש עוד שאין העוה"ו הגשמי מקושר בשלימות בעולם הרוחני, אין זה מתגלה בשלימות בענין התפלה הבאה גם על ענייני עוה"ו.

והפירוד שיש בין העולם הגשמי להעולם הרוחני, אכן מתגלה בענין הגשמים המשמשים להשפעות גשמיות - באופן שאין הם מקושרים בדוקא עם הרוחניות. אבל על שעת מתן תורה נאמר (תהלים סה) **גשם נדבות תניף אלקים, שהיה באותה שעה תנופה ועליה לכל ענין הגשם, כי אז נעשו כל החיי שעה משכן הראוי לקבל בו את התורה ה'חיי עולם, כי בעת מתן תורה נתינה אחדות בין שמים וארץ כידוע.**

ואומות העולם חשבו באותה שעה כי ה' למבול ישב (תהלים כט, ו' ויחם קט"ו), לפי שבשעת המבול ירדו גשמים עזים כאלו. כי אילו היו דור המבול זוכים, היו הגשמים ההם גשמי ברכה המורים על התקשרות העולם הגשמי עם העולם הרוחני. ואכן כך ענת בלעם הרשע לאוה"ע (ויחם שס), ה' עוז לעמו יתן ה' יכרך את עמו בשלום (תהלים שם, יא), כי עתה הם גשמים של שלום ואחדות העולמות, כאשר הגשמיות והרוחניות נתאחדו כאחד יחד.

ולכן פתחה התורה את סדר הברכות בברכת הגשמים, כי הנה הקשו כמה ראשונים ומפרשים למה נכתבו בתורה רק יעודים גשמיים, ולא נזכר דבר מן העונג הרוחני הגדול העתיד להיות בעוה"ב למקיימי התורה. אכן לפי המבואר תלוי הכל באופן קבלת והשגת הברכה הראשונה שהיא על הגשמים בעתם. שהרי הגשמים הם ראש השפע הגשמי התלוי בתפלה כג"ל, וכפי כמה שמקריבים את ה'חיי שעה' להיות כ'חיי עולם, ע"י התפלה המתעלית להיות בבחי' דביקות בה' בבחי' חיי עולם, ואז הוא במדרגת מתן תורה שהתאחדו בה השמים והארץ, עיי"ז מתעלים הגשמים להיות ג"כ בבחי'

שפע רוחני, ואז מתפרשים כל הברכות באופן שוה בגשמיות וברוחניות. [זהו נרמזו בלשון הכתוב ונתתי גשמים בעתם, היינו ב' עתם בבחי' כפל, חיי שעה יחד עם חיי עולם].

זהו הוא מאמר הכתוב, 'אם בחוקתי תלכו' דהיינו שתהיו עמלים בתורה שהוא בחי' חיי עולם, אזי 'ונתתי גשמים בעתם' באופן הנכון.

ב.

מן התוכחה למדים על עומק הגנוז בכל הברכות

עוד יש לומר על מה שנוכרו רק יעודים גשמיים ולא ברכות רוחניות.

הנה מיד אחר פרשת הברכות נאמרה פרשת התוכחה, ואי' בווה"ק (עי' זו"ח טז) כי אליהו הנביא גילה לרשב"י איך כל התוכחות הם ברכות נסתרות. וז"ל כי מזה מבנים בדרך ק"ו, כי מה אם התוכחה שנראית כמו קללות, יש בה כסתר ברכות גדולות. איז כ"ש וכדאי שהברכות עצמם יש בהם ג"כ ברכות נסתרות שלא נאמרו בפירוש, וזהו השכר הרוחני שאין לו שיעור. וזהו סיום הברכות בתיבות ואולך אתכם קוממיות (כו, יג) ופירשו חז"ל (ב"ב עה) דהיינו שתי קומות, ובא לרמז כי כל הברכות האלו יש להם קומה אחת בגשמיות וקומה פנימית ברוחניות.

ויש לרמז ולדרוש ענין זה בפסוק שנאמר (תהלים פד, ז) 'עוברי בעמק הבכא מעיין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה'. דהיינו שע"י שעוברים בעמק הבכא של התוכחה, ושם 'מעיין ישיתוהו' ומגלים איך התוכחה היא מקור ומעין של ברכות וישועות גדולות. אזי מזה משיגים ומבינים כי 'גם ברכות יעטה מורה', דהיינו שהברכות עצמם הם מעטה ולבוש אל ברכה פנימית הנשגבה ממנה לאין שיעור.

ג.

פנימיות התוכחה בבחי' עבודת ימי הספירה

אף אני אעשה זאת לכם (כו, טז).

לשון זה של 'אף אני' נאמר ונשנה כמה פעמים בפסוקי התוכחה (כו, טז; כד; כה; טא), וז"ל כי בזה רמז הכתוב על ימי הספירה כאשר יבואר, והוא לפי שאלו הימים הם בבחי' דינים וגבורות, שהרי בהן מתן תלמידי רבי עקיבא ולכן נוהגים במנהגי אבילות, והרי הם מתאימים לעניינה של התוכחה. אכן בפנימיות העניינים הרי הם ימים גדולים עד מאד, ובהם הולכים את המהלך מציאת מצרים עד למות תורה, ומתכוננים במשך כל הימים למות תורה. ואכן התוכחה עצמה היא ג"כ בבחי' זו, שנראה כמו קללות ותוכחה בבחי' דינים וגבורות, אבל כאשר מתקנים את הענין ומבררים את שליטת הדינים, מתגלה כי הם ברכות וגילויים והשפעות גדולות. וזהו הרמז בענין 'אף אני', המורה על ההליכה מציאת מצרים שנאמר בו (שמות יא, ד) 'אני' יוצא בתוך מצרים, וממשיכים בהליכה המורה על הגילוי הנשגב של אנכי ה' אלקיך (שם ג, ב) שזכינו לו במעמד הנבחר. וזהו שאמר 'והלכתי אף אני', כי ימי הספירה הם ימי הליכה ממדרגה למדרגה מבחי' אני יוצא עד לבחי' אנכי.

וזהו שנוכר ז' פעמים תיבת 'קרי' בפסוקי התוכחה (כו, כא; כג; כד; כה; כז; טא), כי 'קרי' הוא בגי' 'עקר' ונוכרה ז' פעמים כנגד שבעה שבועות ימי העומר, וכל זה להורות על תיקון התוכחה בעבודת ימי העומר. ואמר כמה פעמים את הלשון 'שבע על חטאתיכם' (כו, יח; כד; כה), שהוא בחי' תיקון ימי העומר כשבע שבתות מתימות תהינה. והתיבות 'שבע על חטאתיכם' הם בגי' תתק"ס שהם שיעור הלוגין במקוה מטהרה, לרמז על ימי הספירה המיועדים לטהר את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו.

[ובמנין ז' פעמים קרי הנ"ל מצינו דבר נפלא, כי בפעם א' וב' ה' ו' נכתב 'קרי', ובפעם ג' ד' ו' נכתב 'בקרי'. וזה

מרמזו על סדר ימי הספירה המבואר בדברי האריה"ק (שעה"כ דרושי הפסח, ח), אשר בכל שבוע ושבעה ביום הראשון השני והחמישי נמשכים בחי' המוחין הראשונים של גדלות וקטנות, ואילו ביום השלישי והרביעי השישי והשביעי נמשכים בחי' המוחין השניים של גדלות וקטנות, ולרמזו על כך נאמר בהם תוספת ב'].

ד.

קדושת הכהנים בבחי' חרם לה'

כל חרם אשר יהרס מן האדם לא יפדה מות יומת (כו, כט). כתב הרמב"ן כי בענין זה טעה יפתח הגלעדי (שופטים יא, ל-ל) כאשר נדר על היוצא מדלתו ביתו להקריבו לה', ויצאה בתו לקראתו ולא התיר נדרו עד שאכן מתה לשם ה', וטעה לחשוב כי כח ביד 'נגיד ישראל' לעשות חרם לגבוה מכל מי שירצה.

אכן אמרו חז"ל (ב"ר ס, ג) ולא היה שם פנחס שיתיר לו את נדרו, אלא פנחס אמר הוא צריך לי ואני אלך אצלו, ויפתח אמר אני ראש קציני ישראל ואני הולך לי אצל פנחס, ועיי"ש שנענשו בדבר זה. ויש לבאר למה היה יפתח צריך ללכת לפנחס דוקא להתיר נדר זה.

וז"ל ע"פ מה שנרמז עניינו בפסוק זה, שהיה בזה ענין של 'חרם'. כי הנה שיטת חכמים (ערוך כח) הוא כי סתם חרמים לכהנים, וביאור הדבר הוא כי הכהנים עובדים את ה' באש להבה בבחינת רוגזא אורייתא מרתחא בהם, ובוה עצמו הם מביאים חורבן על הסט"א. ולכן החרמים מובאים לכהנים, כי הם מחזירים ומחריבים את הקל"ו. ויפתח הוצרך להחריב את עמו (שופטים יג, ז) על כן עשה חרם לעורר רוגזא דקדושה.

וענין זה מודגש אצל פנחס אשר זכה לכל עצם כהונתו ע"י שקינא את קנאת ה', ובוה גילה את אש הרוגזא הבעורת בקרבנו להש"ת. ולכן נאמר שם (מדרש כה, ז) ויקח 'רמח' בידו, כי בזה היה לו את הכח של 'חרם' לעשות חרמה וחורבן בקל"ו. ולכן כאשר טעה יפתח בענין החרם, היה צריך ללכת לפנחס אשר הוא שורש כל ענין זה.

ה.

רמזי הערכין בזכר ובנקבה

איש כי יפליא נדר בערכך נפשות לה' (כו, ב).

סך כל הסכומים שיש לשלם על הזכרים (כ' ב' ה' ט"ו) הוא תשעים שקלים, והסכומים הנזכרים על הנקבות (ל' ג' י' י"ג) הם המישים ושלוש שקלים. כי זכר ונקבה הם כנגד בחי' ז"א ומדת המלכות, אשר כנגדם מכוונים המילואים מ"ה ובין בשם הו"וה. ולכן השקלים אצל הזכר הם בגי' ב' פעמים מ"ה, והשקלים אצל הנקבה הם כמנין ב"ן עה"כ [וכמו שהארצנו במקו"א, כי בעצם היה מילוי ב"ן צריך להיות בגי' ג"ג].

ושני מניינים אלו (צ' ע"ג) ביחד הם בגי' קמ"ג, כי אי' בספה"ק ברית כהונת עולם (מאמר אילוי של יצחק פני"ס) כי מנין זה רומז על המתקת דיני הנדרים. כי הנה מנין שס"ה מורה על דינים, כטעם שס"ה גידים המכוונים למצוות ל"ח. והמתקת הדינים באה באותיות הקודמים, ולכן בעת צרה נודרים נדרים, שכן נד'ו' הם האותיות הקודמין לשי"ח. אכן הנדר עצמו הוא בחי' דינים, ולכן ממתקים אותו ע"י חכם שהוא בחי' בית דין. כי כל בית דין יש בו ג' דיינים כנגד מדת חסד גבורה ותפארת, אשר הם כנגד ג' השמות ק"א א"ל אלק"ים הו"וה. ושמות אלו הם בגי' קמ"ג שהם האותיות הקודמים לנד'ו', ובוה הם ממתקים את הנדרים, ואכמ"ל. וזה נרמז גם בהקדמת תיבות איש כי 'פליא' לפרשה זו של נדרים, כי 'פליא' היא 'אלף' שמספרו הוא החילוק בגי' בין הגי' של שס"ה לנד"ו וכמו כן בין המספר של נד"ו למספר של קמ"ג, וזה מורה על ההתעלות אל האותיות הקודמים בכדי להמתיק את הדינים.

את אשר יקרא אתכם באחרית הימים: די מלחמה וועלכע טוט זיך אפ אינעם היינטיגן דור אויפן 'אור' החסידות'

א. מלחמה לה' בעמלק מדור דור: די שטענדיגע מלחמה מיט דער סטרא אחרא

דער אויבערשטער וויל אז יעדער איד זאל לערנען תורה מיט א דביקות | יעדער איד זאל עפענען זיין נשמה און שפירן דעם אור פון שמונתיו של הקב"ה | דער יצר הרע איז לוחם קעגן דעם בחירוף נפש | דער נצחון דקדושה פון מתן תורה | די נידערלאגע פון חטא העגל | דער נצחון פון בנין בית המקדש | די נידערלאגע פון 'בת פרעה' | די נידערלאגע פון חורבן בית המקדש | דער נצחון פון אור רשב"י און אר"י הק' | די נצחונות וואס דער יצר הרע האט געהאט מיט דער השכלה - איז א תוצאה פון דער העלמה אויפן אור פון זוהר הק'

ב. אור שבעת הימים: דער גילוי פונעם הייליגן בעל שם טוב ותלמידיו

שכחום וחזרו ויסדום - דער בעש"ט פלאמט נאכאמאל אויף דעם פייער פון אידישקייט | דער עיקר דגוש פון בעש"ט איז מער אין 'עבודה' | דער בעש"ט רעדט פון מדרגות הצדיקים | ער גיבט א מהלך פאר יעדן פשוט'ן איד צו האבן שייכות מיט צדיקים | א שטיקל פון א חסיד'ישער ספר - אפילו אויב עס שטייט נישט דארט קיין שום הנהגה - לייכט אריין אין דער נשמה פונעם איד | עס האט אויפגעהויבן גאנץ אידישקייט עד היום הזה | בפרטיות: יעדער חסיד'ישער בחור האט אויסצושטיין מלחמות און רדיפות | דער יצר הרע פארגינט נישט אז אידן לעבן מיט דער העכערקייט פון 'קדושת התורה כנתינתה מסיני'

ג. מה היה לנו: וואס האט דא פאסירט מיט אונז אין אזא קורצע צייט?!

מיר זענען עדות צו א שרעקליכע הצלחה פונעם יצר הרע | היינטיגע אינגעלייט האבן נישט קיין שום געפיל צו חסידות | מען רעדט פון צדיקים מיט אזא פראסטקייט און אויסגעלאשנקייט | מען האט ניטאמאל די שפראך וויאזוי צו רעדן פון א צדיק | מען קוקט אויס ווי גרים וואס רעדן פון רבי'ן ר' אלימלך... | די וואס האלטן נאך אן דעם אור אינעם היינטיגן דור דארפן אסאך חיווק | זיי זענען די וועלכע גרייטן אן די וועלט פאר ביאת המשיח | דאס איז א חלק פונעם אויבערשטנס' פלאן | דער פראצעדור פון דער גאולה וועט נישט זיין אזוי לייכט | דער יצר הרע וועט בילן ווי א הונט און פרובירן צו צ'חוש'ן די מוחות | די וועלכע האבן זיך געקלאמערט ביי חסידות - וועלן נישט ווערן פארדרייט פון די אלע קולות מים רבים אדירים

אין קורצן פונעם פריערדיגן גליון:

די תכלית פון 'מתן תורה' איז, אז דער פייערדיגער 'אור התורה' זאל אראפקומען אויף דער וועלט. נאכן חורבן בית המקדש איז באהאלטן געווארן דער 'אור', און רבי שמעון בן יוחאי האט צוריק מגלה געווען דעם אור דורכן ספר הזוהר.

א.

מלחמה לה' בעמלק מדור דור: די שטענדיגע מלחמה מיט דער סטרא אחרא

דער רבוש"ע איז משתוקק אז יעדער איד זאל זיין דבוק צו זיין שכל כביכול

דער רבונו של עולם האט אוועקגעשטעלט אז אויף דער וועלט מוז זיין א בחירה און עס מוז זיין צוויי צדדים, עס מוז זיין א 'צד הקדושה' און עס מוז זיין א 'צד הטומאה'. די צוויי צדדים האלטן מלחמה איינער מיטן צווייטן, און דער עיקר מלחמה צווישן זיי איז טאקע אויף דעם אויבנדערמאנטן תכלית: דער צד הקדושה צילט און ארבעט מיט אלע כוחות און אופנים, אז דער 'שכל של קודש' זאל איבערנעמען די גאנצע וועלט! מיר קענען זיך נישט פארשטעלן ווי ליכטיג עס וועט אויסזען ווען די וועלט וועט ווערן איבערגענומען פון דעם 'שכל של קודש'! יעדער איד וועט זיין דבוק אין די 'שמונתיו של הקדוש ברוך הוא' - וועלכע ליגן באהאלטן אין דער תורה! יעדע אידישע 'נשמה' וועט ווערן באהאפטן צו דער 'נשמה' פון תורה! אט דאס איז דער וואונטש פונעם רבונו של עולם; ווי דער פסוק זאגט (במדבר יז, כא): "וַיִּמְלֵא כְבוֹד ה' אֶת פְּלִי הָאָרֶץ" - דער כבוד פונעם אויבערשטן זאל אייננעמען די גאנצע וועלט.

די סטרא אחרא איז משתוקק אז יעדער איד זאל זיין וואס מער אפגעריסן פונעם רבוש"ע חס ושלום

פון דער צווייטער זייט שטייען די חיילות פון

מלחמה! עס ציהט זיך שוין פונעם חטא עץ הדעת, און האלט אן 'מדור לדור' ביזן 'דורו של משיח' - ווען דער רבונו של עולם וועט מנצח זיין דער מלחמה. דאס איז א כסדר'דיגע מלחמה וועלכע קומט ארויס אין פארשידענע פארמען, אין יעדן דור און תקופה טוט עס אן אן אנדערן פארעם, אמאל קומט עס אין פארעם פון גזירות וואס גוים זענען גוזר אויף אידן, אמאל קומט ארויס אין פארעם פון גוי'אישקייטן וועלכע דרינגען אריין פון דער גוי'אישער גאס צו דער אידישער גאס, און אמאל קומט עס ארויס אין פארעם פון אידן אליינס וועלכע פרובירן אפצוקילן דעם גאנצן ברען פון אידישקייט - דורך פארשידענע אופנים. און ווען א איד ווייסט דערפון, האלט ער א וואכזאם אויג דערויף און היט זיך נישט זיך צו לאזן ווערן אריינגעשלעפט אין קיין שום זאך וועלכע קען אויסלעשן זיין ברען און פייער אין תורה און עבודת ה'.

חטא העגל - די סטרא אחרא פארנאמט צוריק כלל ישראל נאך די נצחון פון מתן תורה

'מתן תורה' איז געווען דאס ערשטע מאל וואס דער רבונו של עולם האט אפגעהאלטן א גרויסן נצחון אין דער סטרא אחרא! דעמאלט איז געווען א גילוי פון 'שכל של קודש' אויפן גרעסטן פארנעם וואס איז נאר געווען זינט די וועלט שטייט. נישט לאנג נאכן ערשטן נצחון פון

דער סטרא אחרא און זענען לוחם דערקעגן; די סטרא אחרא זוכט אָנצוהאלטן דעם 'שכל של חול', דאס הייסט, דער פראסטער וועג פון טראכטן, וואס מען קוקט אן יעדע זאך מיט א נידריגקייט און טבע'דיגקייט! אינ'אמת, 'חול' פאר זיך - קען נאך האבן א תיקון. 'חול' מיינט נישט 'שלעכט' עס מיינט נישט קיין 'עבירה' - עס איז בעצם 'היתר'. אבער דער איינציגסטער אופן וויאזוי פון 'חול' ווערט נישט 'שלעכט' - איז נאר אויב 'חול' איז זיך מבטל צו 'קודש' און עס לאזט זיך ווערן דורכגענומען פון 'קודש'. ווידעראום, אויב 'חול' שלאגט זיך מיט 'קודש' - דעמאלט וועט ארויסקומען פון חול די גרעסטע השחתה! און טאקע דאס זוכט די סטרא אחרא! זיי זוכן אָנצוהאלטן ווייטער דעם טבע'דיגן קאלטן שכל אויף דער וועלט - וואס דאס ברענגט אז דער מענטש ווערט אפגעקילט און אויסגעלאשן פון עפעס העכערס, און ממילא איז זיין צוגאנג צו יעדן דבר שבקדושה זייער פרעמד און פארטרוקנט פון חיות.

יעדער זעלנער דארף וויסן אז ער געפונט זיך אויפן שלאכט פעלד

עס איז וויכטיג אז יעדער עובד ה' זאל זיין באוואוסטזיניג צו דער מלחמה! מען דארף וויסן אז אין דעם היינטיגן טוט זיך אפ די שארפסטע און גרעסטע מלחמה! דאס איז די לענגסטע

נקודות:

דער עיקר דגוש פונעם בעל שם טוב איז מער געווען אינעם 'חלק העבודה'! דער בעל שם טוב האט אראפגעברענגט א 'קדושת הצדיקים' אויף דער וועלט! און ער האט אויך אראפגעברענגט א דרך, אז יעדער פשוט'ער איד זאל זיך קענען מדבק זיין צו דער 'קדושת הצדיקים'!

חסידות האט זיך אראפגעלאזט צו יעדן איד באשר הוא שם! מען מוז נישט זיין קיין גרויסער בעל מקובל צו זיין א חסיד'ישער איד! יעדער פשוט'ער איד קען זיך מדבק זיין צו דעם אור! דאס איז אזא מין קדושה וועלכע האט ממש געראטעוועט אידישקייט ביזן היינטיגן טאג!

~

יעדער בחור וועלכער וויל אריינגיין אין דער וועלט פון חסיד'ישע ספרים און דערנענטערט ווערן צום רבונו של עולם, און ער מיינט אז יעדער וועט אים גלעטן און קלאפן אויף דער פלייצע און ער וועט נישט האבן קיין מלחמות – איז ראטזאם אז ער זאל בכלל נישט אנהייבן... ער מוז וויסן אז עס וועט נישט זיין גרינג! אן א מלחמה וועט עס נישט גיין!

מתן תורה - האט די סטרא אחרא זיך מתגבר געווען אויפן 'צד הקדושה' און מכשיל געווען אידן מיטן חטא העגל. דער יצר הרע האט געמוזט אריינלייגן דערין משונה'דיגע כוחות, ווייל עס איז נישט געווען אזוי פשוט צו ברענגען אידן צו אזא חטא - אז נאך אזא מעמד הנבחר זאל מען סתם גיין און מאכן אן עגל. נאר אין יענעם טאג האט די סטרא אחרא אראפגעברענגט אויף דער וועלט א געוואלדיגער חשכות, ער האט געוויזן ווי משה רבינו'ס ארון שוועבט אין דער לופט, און עס איז געווען א שרעקליכער 'קטנות המוחין' און 'בלבל הדעת' - וואס דאס איז אייביג דער פאך פונעם יצר הרע צו פארדרייען א קאפ און פארטומלען די מוחות, און דער יצר הרע האט מצליח געווען און אידן האבן געמאכט דעם עגל, וואס דורכדעם האבן זיי פארלוירן די גרויסע מדרגות פון מתן תורה און פון 'לוחות הראשונות'. משה רבינו האט שוין געמוזט אויס'פועל'ן אז דער אויבערשטער זאל גיבן 'לוחות שניות' און עס איז שוין נישט געווען די זעלבע זאך.

מכון לשבתך - דער רבוש'ע קומט אראפ אין בית עולמים

עטליכע הונדערט יאר שפעטער האט דער רבונו של עולם אפגעהאלטן נאך א גרויסער נצחון, עס איז געווארן אויפגעבויעט דער 'בית המקדש'! דאס איז געווען א געוואלדיגער טאג פון גילוי כבוד שמים אויף דער וועלט - ווען עס האט זיך אוועקגעשטעלט דער מקום פון השראת השכינה אויף דער וועלט. אבער באלד דערויף האט דער יצר הרע אנגעארבעט א מעשה מיט שלמה המלך, אז ער זאל חתונה האבן מיט 'בת פרעה' - וואס דאס האט שוואך געמאכט די גאנצע השפעה פונעם בית המקדש ביי כלל ישראל; ווי דער פסוק זאגט (ירמיה לב, לא): "על אפי ועל חמתי היתה לי העיר הזאת למן היום אשר בנו אותה ועד היום הזה".

יצרא דעבודה זרה - דער יצר הרע האט נישט פארגינגען דעם גילוי פון בית המקדש

מען זעט אין נ"ך אז בשעת דער בית המקדש איז געשטאנען האבן אידן געהאט גאר שווערע נסיונות פון עבודה זרה. ווייל דער יצר הרע איז נישט געשלאפן! ער האט געזען אז עס איז פארהאן אזא בית המקדש וועלכע רופט אויס אזא גילוי פונעם 'אור אלקי' אין דער וועלט - האט ער זיך נאכמער מתגבר געווען דאס צו פארדעקן. און עס איז טאקע געווען זייער א שווערע מלחמה, פון איין זייט איז דער 'אור' געווען זייער קלאר און אפן, און פון צווייטן זייט איז דער יצר הרע געווען זייער גרויס און שטארק; אין דער בחינה וואס חז"ל זאגן (סוכה ב): "כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו".

נאכן חורבן איז געווען גילויים פון רשב"י און אר"י הק'

שפעטער האט זיך די סטרא אחרא אזוי שטארק מתגבר געווען, ביז דער בית המקדש איז ליידער חרוב געווארן. איז אבער געקומען

רבי שמעון בר יוחאי און אויפגעשיינט די וועלט מיטן אור פון זוהר הקדוש (ווי פארברייטערט באריכות אינעם פריערדיגן גליון). און שפעטער איז דער אר"י הק' אראפגעקומען אויף דער וועלט און מגלה געווען נאכמער גילויים, וויפיל דער זוהר האט מגלה געווען - האט דער אר"י מוסיף געווען פי כמה וכמה! דער אר"י הק' האט מגלה געווען ממש דברים נפלאים מאוד! ער האט ממש געעפנט גאנץ תורת הקבלה און עס געווארן ממש א נייע וועלט.

גבוה מעל גבוה - די טענה פונעם יצר הרע: זוהר איז צו הויך פאר דיר!

דער יצר הרע וועלכער קען נישט צולאזן אזא גילוי אויף דער וועלט - איז אויפגעקומען מיט א פרישע תחבולה וויאזוי אפצוהאלטן דעם אור פון רבי שמעון, ער האט אריינגעלייגט - און לייגט נאך אריין כוחות עד היום הזה - צו מעלים זיין דעם אור פון רבי שמעון דורך אלע סארט תחבולות. די 'תחבולות היצר' אין דער מלחמה איז: ער דערווייטערט מענטשן פון דעם גילוי מיט דער טענה: "עס איז צו הויך! עס איז נישט געמאכט געווארן פאר פשוט'ע אידן!". און ליידער האט דער יצר הרע היבש מצליח געווען מיט דעם, ער האט מעלים געווען דעם גאנצן 'אור אלקי' פון רבי שמעון און אידן בלייבן ווייטער אינעם 'שכל של חול' און מען דערהייבט זיך נישט צו לערנען 'תורת השם' - ווי מען דארף לערנען 'תורת השם' - אזויווי עס איז געגעבן געווארן בסיני מיט אן 'אש קודש'.

רצונינו לראות מלכינו - מען דארף האבן שייכות מיט 'פנימיות התורה'

מיר טארן זיך נישט לאזן באזיגן פון די 'תחבולות מלחמה' פונעם יצר הרע. א איד דארף וויסן אז דער מכוון פון רבי שמעון בר יוחאי - און פונעם רבונו של עולם וועלכער האט אים געגעבן דעם 'הורמנותא דמלכא' צו מגלה זיין די אלע סודות - איז געצילט, אז דער 'פנימיות התורה' זאל נתגלה ווערן פאר יעדן איינעם! עס איז א טעות וואס די וועלט מיינט אז עס האט נאר צוטון מיט 'חידים', ניין! דערצו! ריכטיג טאקע אז נישט יעדער פארשטייט קבלה, מען דארף האבן א זכיה און אן איידלקייט דערצו, אבער יעדער מוז כאטש האבן א שאיפה דערצו! יעדער מוז כאטש פרובירן זיך צו אנגרייטן און אויסאיידלען - צו קענען אנקומען אמאל צו לערנען זוהר! ווען כלל ישראל וואלט ווען געלעבט מיט אזא מין השתוקקות צום זוהר - וואלט מן הסתם דער אויבערשטער געהאלפן אז דער זוהר וואלט זיך אויפגעפנט, אז מען זאל עס יא קענען פארשטיין - על כל פנים יעדער איינער לויט זיין מדרגה, און אפשר וואלט דער אויבערשטער אפילו געהאלפן ברוב רחמיו, אז עס זאל נתגלה ווערן פאר יעדן איינעם במלוא תפארתה! ווייל דער רבונו של עולם האט עס בעצם אוועקגעשטעלט אז דאס זאל זיין א 'נחלת

ב.

אור שבעת הימים: דער גילוי פונעם הייליגן בעל שם טוב ותלמידיו

הכלל - און נישט קיין 'נחלת הפרט'. ווייל מען האט געמאכט זוהר זייער הויך' - איז מען אנגעקומען זייער 'נידריג'... דער בני יששכר אין ספר מעין גנים (פ"א ה) זאגט א שארף לשון, עס איז אפילו שווער נאכצוזאגן אבער אזוי שרייבט ער: "עונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקודש, והנה עבור זה נשארו ערומים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעונותינו חשיכות החכמות החיצוניות הכסיל בחושך הולך" - דאס הייסט, דער רוח פון השכלה און נסיונות אין אמונה וואס בוזשעווען אויף דער וועלט - וועלכע זענען געווען גאר שטארק אין זיינע צייטן - איז אלעס ווייל די גדולי הדור האבן באהאלטן די סודות פון קבלה! ווען מען וואלט מגלה געווען אביסל מער פנימיות התורה - וואלטן די אפיקורסים בכלל נישט געהאט וואס צו פארקויפן! זיי האבן געקענט פארקויפן זייערע חכמות חיצוניות - נאר ווייל מען האט מעלים געווען חכמת הקבלה!

די כוואליע פון מינות און אפיקורסות בעפארן קריג - א תוצאה פון דער העלמה אויף פנימיות התורה

וויפיל דאס אפיקורסות האט געבוזשעוועט בימיו פונעם בני יששכר - איז עס ליידער געווען פיל פיל ערגער אין דער תקופה פון בעפארן קריג. עס האבן זיך ארומגעדייט אזויפיל בחורים און אינגעלייט וועלכע זענען געווען אינגאנצן צוטומלט מיט אלערליי קושיות אין אמונה רחמנא ליצלן, אלערליי בלבולי הדעת, דעות כוזבות און אפיקורס'ישע שיטות. עס איז דעמאלט געווען א מצב וואס דער גאנצער 'רוח הזמן' איז געווען, אז טאמער איינער לערנט זיך עפעס א 'חכמה' פון חכמות הטבע, ער ווערט א דאקטער אדער א פארשער - מוז ער חלילה ווערן אן אפיקורס! כאילו דער רבונו של עולם האט באשאפן די 'טבע', כדי מענטשן זאלן ווערן אפיקורסים רחמנא ליצלן. און כאילו בלויז דער וואס ווייסט נישט וואס טוט זיך אויף דער וועלט - דער קען זיין א 'מאמין', אבער אין דער רגע וואס ער ווייסט אביסל וואס עס טוט זיך אויף דער וועלט - מוז ער ווערן אן אפיקורס רחמנא ליצלן! דאס איז דעמאלט געווען דער אָנגענומענער מיינונג ביי אסאך מענטשן, און דאס האט געברענגט שרעקליכע נסיונות אין אמונה - וואס מען קען זיך נישט פֿאַרשטעלן היינט. אויף דעם אלעס זאגט דער בני יששכר: טאמער וואלט זיך ווען פארשפרייט חכמת הקבלה פארן ברייטן ציבור - וואלטן זיי נישט געהאט צו וועמען צו רעדן; ווי ער שרייבט דעם לשון: "והיו כל החכמות נדחים מפניה כמו שנדחה החושך מפני האור" - דער אור און חכמה פון זוהר הק' און אר"י הק' וואלט מבטל געווען אלע זייערע חכמה'לעך! דער פייער פון 'קדושת התורה' - וואלט פארברענט אלע זייערע דעות און שיטות!

א געוואלדיגן אור וועלכע האט באלאכטן די וועלט און צוריקגעברענגט דעם ברען פון 'קדושת התורה' ביי כלל ישראל, ער האט צוריק

האט דער רבונו של עולם אראפגעשיקט באחרית הימים א פרישע התגלות - דאס איז דער הייליגער בעל שם טוב ז"ע. וואס ער האט אראפגעברענגט

ויהי אור - דער הייליגער בעל שם טוב הק' וויבאלד דער אור פון רבי שמעון, פון זוהר הק' און פון אר"י הק' איז געווארן פארהוילן,

געברענגט דעם 'תורה כתיבתה מסיני' - וועלכע איז פארגעסן געווארן ברבות הימים.

דער חידוש פונעם בעש"ט איז געווען מער אינעם 'חלק העבודה'

דער בעל שם טוב - אנדערש ווי רבי שמעון בר יוחאי און אר"י הק' - האט נישט אזוי ווייט מגלה געווען פרישע גילויים אין 'פנימיות התורה', כאטש וואס אודאי האט ער אלעס געבויעט אויף תורה, און אלע תלמידי בעל שם טוב האבן כסדר געזאגט תורה - וועלכע איז בפירוש געווען א נייער וועג פון זאגן תורה, עס האט זיך געעפנט א וועלט וואס מען רופט 'תורת החסידות' - אבער דאך, איז נישט דאס געווען דער עיקר דגוש און חידוש פונעם בעל שם טוב! דער עיקר דגוש פונעם בעל שם טוב איז מער געווען אינעם 'חלק העבודה!' דער בעל שם טוב האט אראפגעברענגט א 'קדושת הצדיקים' אויף דער וועלט! און ער האט אויך אראפגעברענגט א דרך, אז יעדער פשוט'ער איד זאל זיך קענען מדבק זיין צו דער 'קדושת הצדיקים'! אויף דעם אור איז שוין נישט געווען שייך צו זאגן: "עס איז צו הויך". ווייל עס האט זיך אראפגעלאזט צו יעדן איד באשר הוא שם! מען מוז נישט זיין קיין גרויסער בעל מקובל צו זיין א חסיד'ישער איד! יעדער פשוט'ער איד קען זיך מדבק זיין צו דעם אור! דאס איז אזא מין קדושה וועלכע האט ממש געראטעוועט אידישקייט ביזן היינטיגן טאג! ער האט מגלה געווען געוואלדיגע הויכע מדרגות פון צדיקים, וואס אלע האט אריינגעברענגט א ליכטיגקייט פאר דאס דורות ווייטער און אויסגעפארעמט א נייע צורה אין אידישקייט! עס האט אויפגעהויבן דעם גאנצן מושג פון א 'שבת' און א 'יום טוב', 'אהבת ישראל' און 'קדושת הברית', און אזוי ווייטער מיט אלע מושגים פון אידישקייט. אין

אין ווארט: עס האט אויפגעהויבן אידישקייט אויף א מורא'דיגן אופן.

חסיד'ישע ספרים רעדן צו דער נשמה - נישט צום גוף

אסאך מאל קוקט מען אריין אין ספרי תלמידי בעל שם טוב און מען פארשטייט נישט געהעריג וואס דער צדיק וויל דא ארויסברענגען, אפגערעדט אז מען זעט נישט דארט קיין חריפות'דיג ווארט אדער א שיינעם פשט - נאר אפילו 'עבודה' שטייט דארט אויך נישט קלאר! דער צדיק זאגט נישט קלאר 'וואס' מען דארף טון און 'וויאזוי' מען דארף טון, ער רעדט דארט עפעס א פנימיות'דיגע שפראך, ער ברענגט ארויס עפעס גאר איידעלע השגות - וואס ער איז מלביש אין גימטריאות און רמזים, און מען ווייסט נישט פונקטליך וואס איז די תכלית פון דעם גאנצן שטיקל תורה. אבער דער וואס איז א מבין אויפן כלליות'דיגן אויפטוה פון 'תורת החסידות' - שפירט אזא קדושה ווען ער לערנט דעם שטיקל! ער פארשטייט אז חסידות איז אן 'אור'! תלמידי בעל שם טוב רעדן אן אנדערע שפראך ווי אלע אנדערע ספרים, זיי רעדן א שפראך פון נשמה! ער קען טאקע נישט פונקטליך איבערזאגן וואס מען קען ארויסנעמען דערפון, אבער ער פילט ביי זיך אז דער צדיק עפנט דא אויף אביסל פון זיינע הויכע השגות! ער ווייזט אונז אז מען קען לעבן אין אן אנדערע וועלט! און כאטש אז מיר זענען טאקע נישט ביי די הויכע מדרגות - איז אבער די עצם זאך וואס מיר ווייסן פון אזעלכע זאכן און עס דרייט זיך ביי אונז אין הארץ אזעלכע דערהויבענע מושגים - צינדט שוין אן אונזער הארץ מיט א פייער פון אהבת ה' און יראת ה'! עס באלייכט אונזער נשמה מיט אן אור פון דבקות און אהבה! עס דערהייבט אונזער נפש מיט אורות פון שמחה

נקודות:

א חלק פונעם רבנו של עולם'ס פלאן איז, אז בעפאר 'ביאת המשיח' וועלן זיך ארומדרייען בחורים און אינגעלייט און זוכן צו האבן שייכות מיט דעם אור! זיי וועלן זיך קלאמערן צו חסיד'ישע ספרים און צו סיפורי צדיקים! זיי וועלן זיך צוריק שלאגן מיטן יצר הרע און נישט לאזן אז דער אור זאל אינגאנצן נעלם ווערן פון דער וועלט! זיי זענען די וועלכע זענען מקרב ביאת המשיח!

בה! מען דארף בלויז אפלערנען אזא שטיקל מיט אמונה פשוטה, און די קדושה פון זייערע הייליגע ווערטער וועט שוין אריינגיין אין הארץ און מען וועט פילן א מורא'דיגע קדושה.

דער יצר הרע איז לוחם קעגן א חסיד'ישן בחור

חסידות איז טאקע אן 'אור גדול' וואס דער רבנו של עולם האט געגעבן אויף דער וועלט; אבער פון דער צווייטער זייט שטייט די סטרא אחרא און איז לוחם דערקעגן; ווי מען האט פריער מסביר געווען, אז אן מלחמות גייט עס נישט! 'זה לעומת זה' פארלייגט זיך די סטרא אחרא דאס מעלים צו זיין און אריינשלעפן אידן אין אנדערע סארט ענינים, צי איז דאס 'חכמות חיצוניות' - וועלכע איז בעיקר געווען דער נסיון פון פארן קריג, צי איז דאס נידריגע תאוות און השחתות - וואס דאס איז בעיקר דער נסיון פונעם היינטיגן דור. אזוי צי אזוי, פירט די סטרא אחרא א 'מלחמה' קעגן דעם 'אור החסידות' - וואס דאס איז 'מלחמת גוג ומגוג' און 'חבלי משיח'! דאס איז זייער א שווערע מלחמה. און דאס דארף יעדער בחור בפרטיות וויסן: אויב ער וויל אריינגיין אין דער וועלט פון חסיד'ישע ספרים און דערנענטערט ווערן צום רבנו של עולם, און ער מיינט אז יעדער וועט אים גלעטן און קלאפן אויף דער פלייצע און ער וועט נישט האבן קיין מלחמות - איז ראטזאם אז ער זאל בכלל נישט אנהייבן... ער מוז וויסן אז עס וועט נישט זיין גרינג! אן א מלחמה וועט עס נישט גיין! ווייל ווען עס קומט צו אזעלכע ענינים לאזט עס די סטרא אחרא נישט צו בשום אופן! אויף יעדן טריט און שריט וועט ער אויסשטיין א מלחמה!

ג.

מה היה לנו? וואס האט דא פאסירט מיט אונז אין אזא קורצע צייט?

גוי גייט אין דער גאס, האט ער זיך אנגערופן: "בימינו אלה איז נאך דא גוים!?!". מיינענדיג אז עס איז שוין 'מות המשיח'. אין אזא מדרגה איז ער געווען נאכן סדר, אז ער האט זיך ארומגעדרייט און געמיינט עס איז שוין ימות המשיח! מען האט נאכגעזאגט די ווערטער וואס דער ראפשיצער רב שרייבט אויפן רבי'ן ר' מענדעלע: "מורי הרמ"ם שכל דבריו דברי אלקים חיים" - אלץ וואס דער רבי ר' מענדעלע האט ארויסגעזאגט פון מויל איז געווען דברי אלקים חיים. אדער למשל, ווען מען האט גערעדט פון א רבי'ן פון לובלין, האט מען גערעדט מיט א התפעלות איבער דער אפענער רוח הקודש וואס מען האט דארט געזען טאג טעגליך, ווי ער איז געווען ממש אן 'אורים ותומים', וכדומה וכדומה. אזוי האט מען גערעדט פון צדיקים מיט א הייליגן געפיל פון קדושה וטהרה, מען האט געוואוסט אז מען רעדט פון 'שרפי מעלה' וועלכע זענען געווען אין הימל.

חסיד'ישע אינגעלייט האבן בערך אזא השגה אין חסידות ווי די מתנגדים...

אינעם היינטיגן דור האט דער יצר הרע ליידער זייער מצליח געווען אין דער מלחמה קעגן חסידות. עס דרייען זיך ארום היינט חסיד'ישע אינגעלייט וועלכע ווייסן נישט וויאזוי

א כלליות'דיגער בילד אויפן היינטיגן דור מען וועט צוקומען צו רעדן אביסל באופן כללי איבער דעם מצב פון אונזער דור - דער דור פון עקבתא דמשיחא. מען זעט היינט בחוש ווי דער יצר הרע האט זיך צוזאמגענומען מיט אלע כוחות - מלחמה צו האלטן מיטן 'אור החסידות'; ווי פריער דערמאנט, אז אויף דעם גילוי פון 'פנימיות' דרייט זיך דער עיקר מלחמה צווישן 'קודש' און 'חול'. דער יצר הרע פרובירט מעלים צו זיין דעם אור. בעל שם טוב, עס פארדרייען צו 'דברים טפלים' און אָפּקילן דעם גאנצן ברען און קאך צו די הויכע מדרגות הצדיקים.

וויאזוי מען פלעגט אמאל פארציילן סיפורי צדיקים

מיר געדענקען נאך מיט וואספארא הרגש פלעגט אמאל א חסיד'ישער איד רעדן פון א צדיק; ווי למשל, אז מען האט גערעדט פון רבי'ן ר' מענדעלע, האט מען זיך געקאכט איינמאל און נאכאמאל אין די ווערטער וואס דער שינאווער רב האט געזאגט: "דער רבנו של עולם האט גענומען דעם שם הוי"ה און אנגעטון דערויף א ווייסע בעקיטשע - און דאס איז דער רבי ר' מענדעלע!". מען האט פארציילט מיט א התפעלות דקדושה, ווי דער רבי ר' מענדעלע האט פסח ביינאכט נאכן סדר געזען ווי א

דער רבנו של עולם זאל אודאי העלפן אז משיח זאל קומען בקרוב בימינו מתוך 'רחמים וחסדים'. אבער איין זאך קען מען זאגן אויף זיכער: אפילו אויב עס וועט זיין מיט 'רחמים' - וועט מען מוזן האבן כוחות צו פארדייען די אלע שוועריקייטן וואס וועלן מיטקומען דערמיט! ווייל דאס איז א מלחמה!

אור פון 'תורה כנתינתה מסיני'. מיר ווייסן נישט פונקטליך וויאזוי דער רבנו של עולם וועט עס למעשה דורכפירן און וויאזוי עס וועט זיך אנטוויקלען דוקא פון דעם גרויסן גלות - א צייט פון ימות המשיח, דאס איז 'סודי סודות' וואס נאר דער רבנו של עולם ווייסט וויאזוי דאס וועט געשען, עס האט צוטון מיט 'מלחמת גוג ומגוג', מיט 'חבלי משיח' און מיט פארשידענע טיפע פלענער וועלכע זענען נוגע צום 'תיקון' פון דער גאנצער בריאה, וואס נאר דער רבנו של עולם אליינס ווייסט וויאזוי דאס וועט זיך אויסקאכן.

די בחורים וועלכע קלאמערן זיך צו חסידות - די לעצט פארבליבענע סאלדאטן אויפן פראנט

א חלק פונעם רבנו של עולם'ס פלאן איז, אז בעפאר 'ביאת המשיח' וועלן זיך ארומדרייען בחורים און אינגעלייט און זוכן צו האבן שייכות מיט דעם אור! זיי וועלן זיך קלאמערן צו חסיד'ישע ספרים און צו סיפורי צדיקים! זיי וועלן זיך צוריק שלאגן מיטן יצר הרע און נישט לאזן אז דער אור זאל אינגאנצן נעלם ווערן פון דער וועלט! זיי זענען די וועלכע זענען מקרב ביאת המשיח! זיי זענען די וועלכע גרייטן אָן די בריאה, אז די וועלט זאל גרינגער קענען פאָרנעמען דעם אור - וועלכער וועט תגלה ווערן בביאת המשיח.

'ביאת המשיח' איז נישט אזא לייכטער דורכגאנג

מען דארף כסדר מתפלל זיין אז 'ביאת המשיח' זאל זיין מיט 'רחמים'. ווייל עס איז גארנישט אזא פשוט'ע זאך! די סטרא אחרא איז מקטרג און איז לוחם דערקעגן אז משיח זאל נישט קומען - וואס דאס איז מעורר 'דינים' און 'חבלי משיח' רחמנא ליצלן, און קיינער ווייסט נישט וואס דא וועט זיין - דער רבנו של עולם זאל אודאי העלפן אז משיח זאל קומען בקרוב בימינו מתוך 'רחמים וחסדים'. אבער איין זאך קען מען זאגן אויף זיכער: אפילו אויב עס וועט זיין מיט 'רחמים' - וועט מען מוזן האבן כוחות צו פארדייען די אלע שוועריקייטן וואס וועלן מיטקומען דערמיט! ווייל דאס איז א מלחמה! דער אויבערשטער זאל העלפן עס זאל זיין מיט רחמים, אבער די סטרא אחרא וועט נישט איינזיצן שטיל, מען וועט מוזן האבן כוחות עצומות זיך צו האלטן שטארק.

מקולות מים רבים - התגלות אליהו ברענגט אויך קולות פון דער סטרא אחרא

עס שטייט א פסוק אין נ"ך (מלכים א יז, יח) "בָּאֵת אֵלֵי הַזִּיקִיר אֶת עֹנִי" - די אלמנה האט געזאגט פאר אליהו הנביא: דו ביזט געקומען אהער מזכיר זיין מיינע זינד?! ווייל פונקט ווען דו ביסט אנגעקומען דא איז מיין קינד געשטארבן!". שטייט דערויף פון רבי נחמן פון ברסלב (ליקוטי מוהר"ם סי' כב): "יעדעס מאל וואס עס ווערט נתגלה א גילוי פון אליהו - וואס דאס מיינט א העכערע גילוי פון סודות התורה - וועט די סטרא אחרא מאכן 'קולות!' וואס די 'קולות' רופן זיך 'קטרוגים'". דאס מיינט נישט דוקא אז ער איז מקטרג און דערמאנט די אלטע עבירות וואס דער מענטש האט אמאל געטון - נאר ער מאכט פרישע 'קולות' פון פיתויים און בלבולים! ער מאכט א מלחמה מיט דער קדושה! ער טוט וואס ער קען נאר - אפצורייסן אידן פון דער אמונה און קדושה! דאס מיינט "באת אלי להזכיר את עוני" - וויבאלד דו אליהו ביסט דא געקומען, האט זיך די חסידה, און אט דאס וועט זיך אפשפילן ווען אליהו הנביא וועט אונז קומען אנזאגן די בשורה טובה פון דער גאולה שלימה - די סטרא אחרא וועט דעמאלט אנהייבן צו מאכן 'קולות!' עס וועט זיין זייער א שווערע מלחמה! און דער מענטש וואס וועט האבן דעם כח זיך צו האלטן שטארק און קלאר, נישט נתפעל ווערן, נישט פארדרייט ווערן און נישט צוטומלט ווערן פון גארנישט - דער וועט ארויסגיין א זיגער פון דער מלחמה און זוכה זיין צום אורו של מלך המשיח.

מחבלי משיח יצלו לרוחה - זיך אנגרייטן אויף די שווערע צייטן מיטן לערנען חסיד'ישע ספרים

אלס א הכנה צו דער גרויסער מלחמה - האט מען אונז געגעבן די אורות פון זוהר הק' און בעל שם טוב הק' - וואס דאס גיבט א גרויסן חיזוק פאר א איד אין אלע אומשטענדן. און וואס מער מען וועט זיך מדבק זיין אין די אורות, מען וועט זיך קאכן אין חסיד'ישע ספרים און פנימיות'דיגע זאכן, מען וועט זיך קאכן אין סיפורי צדיקים און אין אלעס וואס האט שייכות מיטן בעל שם ותלמידיו - אלץ מער וועט מען האבן די כוחות הנפש זיך צו האלטן שטארק קעגן די אלע פיתויי קומען בקרוב מתוך רחמים, אמן.

והיינו שרצה להוציא איזה פסק תקיף כנגד רבי מאיר'ל ולמחות בו. וקבע זמן לכך כי במוצש"ק הקרוב כאשר יסב לסעודת מלוה מלכה אז יעסוק וידון על ענין הזה.

שלח רבי מאיר'ל אחד מתלמידיו לשבות בשב"ק אצל הרה"ק מאפטא, ואמר לו כי במוצש"ק כאשר יתחיל הרה"ק מאפטא לעסוק בענין זה יענה ויאמר: 'מאיר יענה את הכל'. ואכן בסעודת מלוה מלכה התחיל הרה"ק מאפטא לדבר על הדבר, ועורר על כך שיש אברך צעיר שעושה את עצמו לבעל רוח הקודש, ועי"ז כבר קיפח פרנסה של שוחט אחד. נעמד אותו תלמיד ואמר: 'מאיר יענה את הכל', ניגשו אליו אנשים ורצו לסלקו, כי מי הוא לומר דיעות אל הרה"ק מאפטא. אבל הרה"ק מאפטא שם לב לדבר, ואמר: 'ער זאגט דאך עפעס, וואס זאגט ער?' (הרי הוא אומר איזה דבר, מה הוא אומר?), חזר התלמיד ואמר: 'מאיר יענה את הכל', וסיפר כי הוא תלמידו של רבי מאיר'ל, והוא שלח אותו לומר את הדברים האלו. הסכים הרה"ק מאפטא, ואמר: 'לאמיר הערן וואס ער זאגט' (הבה ונשמע מה הוא אומר). והנה פרימישלאן לא היתה כ"כ רחוקה מאפטא, ומיד שלחו סוס ועגלה להביא את רבי מאיר'ל.

כאשר הגיע רבי מאיר'ל אמר שהציבור ימישכו בינתיים לשורר את הזמירות למוצש"ק, והוא כבר יעשה את שלו. התחילו הציבור לשורר את הזמירות, ורבי מאיר'ל ישב כפוף וידיו על עיניו הק', ומשני עיניו זלגו דמעות רבות. פתאום הגיעה איזה אשה נכרית ונעמדה בפתח ביהמ"ד, והתחילה לצעוק אל הרה"ק מאפטא שיעזור לה, כי יש לה בן מאיזה יהודי, והיהודי הזה אינו רוצה לפרנס את בנה. שמעו החסידים ורצו לסלקה משם מפני הכבוד, אבל אז ננער רבי מאיר'ל ואמר: 'איך האב איהר מיט מיינע טרערן דא אהער געברענגט' (איני בדמעותי גרמתי שהיא יבוא לכאן). ניגש רבי מאיר'ל אליה ושאל אותה האם תוכל להכיר בין ציבור המסוכים מי היה בעל העבירה, הסתכלה האשה ומיד הראתה על אותו השוחט שהנה זה הוא. עמד השוחט וברח מביהמ"ד בברושה גדולה, וכך יצאה צדקתו של רבי מאיר'ל לעין כל.

פנה הרה"ק מאפטא אל הרה"ק רבי מאיר'ל ואמר לו: 'ווען איך בין געוועהן יונג, אז איך האב געגעבן די האנט פאר א מענטש, האב איך געזעהן אלעס וואס ער האט געטוהן מעורו. אבער איך געזעהן אז דאס שאדט מיר פאר אהבת ישראל, האב איך מתפלל געוועהן אז מען זאל פון מיר צו זעמען די מדרגה, זייט דעמאלט זעה איך גארנישט' (כאשר הייתי צעיר, והייתי נוהן יד לאדם, הייתי רואה את כל מה שעשה מעורו. וראיתי כי הדבר מוזק לי לאהבת ישראל, והתפללתי שיקחו ממני את זו המדרגה, ואכן מאז איני רואה דבר). והיה כ"ק רבינו ז"ע אומר על כך, כי אצל הצדיקים היתה עבודה גדולה להשליך מדרגות, כאשר ראו שהמדרגה מפריע לעניינים בעבודת ה', ולכן מפני שהפריע להרה"ק מאפטא מדרגה זו לעבודתו באהבת ישראל לא רצה בזה.

• הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן ז"ע היה נוהג ע"פ דרכו בקודש לומר ולדבר כמה פעמים דיבורים מופלאים ובלתי מובנים, והיה מפרש כמה פעמים פסוקים באופן משונה ופלאי. והנה הרה"ק רבי שלום מקאמינקא ז"ע לא הסכים עם דרכו הזאת, והיה נוהג לעשות 'ווערטלעך' (מילתא דביחויחא) על רבי מאיר'ל, וכמובן שהיה לו ענין עמוק בזה שנשגב מהשגתינו. ומפני כן היה אומר כמה פעמים בשמו של רבי מאיר'ל דברים שלא אמרם מעולם. פעם אמר כי רבי מאיר'ל מפרש הפסוק (תהלים צה, י) 'והם לא ידעו דרכי וגו', וכך אמר: 'והם לא ידעו' אין דער היים ווייסט מען נישט ווי אזוי צו דינען דעם אויבערשטן, "דרכי" מען דארף פארן צ'רם רבי'ן, "אשר נשבעתי באפי" דער שווער וועט זיך אויפברענגן, "אם יבואו" ווען מ'וועט אהיים קומען, "אל מנוחתי" וועט ער זיך איבער בעטן' (והם לא ידעו, בבית - היים - אין יודעים איך לעבור את ה', ובכן 'דרכי' צריכים לנסוע אל הרבי, אבל 'אשר נשבעתי באפי' החותן - פירושו של שבועה הוא 'שווער' הייתי חותן - יכעס על כך, אבל 'אם יבואו' כאשר יבוא אל הבית, 'אל מנוחתי' יתפייס עמו). וכך היו רגילים על לשונו של הרה"ק מקאמינקא כמה דברים על רבי מאיר'ל.

אכן הרה"ק הרבי רבי אליעזר מדיזיקוב ז"ע היה מזהיר את הרה"ק מקאמינקא ואמר לו שלא ילעג על רבי מאיר'ל כי הוא גברא רבה, ויכול הוא להזיק ח"ו בקפידתו. אחר זמן מה חלה הרה"ק מקאמינקא וקיבל ל"ע 'סטראק' (אירוע מוחי), ונהיה משותק מזה, כי אכן הזיקה לו קפידתו של רבי מאיר'ל. והנה אחר פטירת הרה"ק מראפשיץ ז"ע נהיה הרה"ק מקאמינקא תלמידו של הרה"ק השורר שלום מבעלזא ז"ע, והיה בחלותו נסע לבעלזא לפעול ישועה, ציוה הרה"ק מבעלזא כי יבא אליו לפרשת יתרו. והנה הרה"ק מבעלזא היה קורא בתורה בעצמו, וציוה לקרוא את הרה"ק מקאמינקא שהיה לוי לעלות לתורה. וכאשר סיים את הקריאה של 'לוי', אמר הרה"ק מבעלזא בנעימת קול בנוסח בעלזא 'וציין אלקים ויכלת עמוד', ותיקף ומיד כאשר אמר זאת נתרפא הרה"ק מקאמינקא ועמד על רגליו, ומאז חזר והיה יכול ללכת ככל אדם. אבל המ' החזיר שהיה לו לפני כן, לא חזר אליו בשלימות.

• הרה"ק רבי מאיר'ל כשהיה עדיין אברך צעיר בא אל העיר פרימישלאן, ובא השוחט דמתא לפניו בכדי לכבדו, והראה לו את החלף' (סכין שחיטה) שלו. לקח רבי מאיר'ל את החלף' מידו והריח בו, ואמר: 'ש'שטינקט פון א דבר עבירה' (זה מריח מדבר עבירה). מיד נעשה רעש גדול בעיר, ויצא לעז על השוחט, עד שסילקוהו מלהיות שוחט עוד. הלך השוחט לפני הרה"ק בעל 'אוהב ישראל' מאפטא ז"ע, אשר היה דל ארוק מפרימישלאן, וטען בפניו כי הנה זה מקורב בא איזה אברך צעיר, והוציא עליו לעז גמור עד שגרם לקפח את פרנסתו. בירר הרה"ק מאפטא את הדבר, ושמע כי אכן כך היה מעשה, וזה האברך הוא עדיין צעיר לימים ומי הוא לומר דברים כאלו. התגלגלו הדברים עד שאמר הרה"ק מאפטא כי הוא עומד לדון בדבר,

